

Damir Borovčak: Sad imamo novu nadu

Objavljeno: Ponedjeljak 26. Siječnja 2015. 18:00

Razgovor s publicistom Damirom Borovčakom: Hrvatski ponos treba njegovati na primjerima iz uzorne braniteljske prošlosti

Poštovani gosp. Borovčak, pred koji mjesec emitirana je jubilarna 150. emisija „Vjere u sjeni politike“ kojoj ste urednik i voditelj, na čemu Vam čestitamo. Riječ je o trinaestoj godini emitiranja. Kako u retrospektivi gledate na to razdoblje hrvatske povijesti?

Na žalost, još uvijek nije raščišćena istina o genocidu nad Hrvatima za vrijeme i poslije Drugog svjetskog rata, istina o partizanskim zločinima iz vremena protuhrvatske boljševičko-komunističke prošlosti, koja je ostavila strahoviti broj žrtava po raznim stratištima diljem Hrvatske. Sve je jasnije kako je tada ciljano ubijana hrvatska inteligencija i svećenstvo, a masovno su ubijani hrvatski muševci i žene koji su bili u najboljoj reproduktivnoj dobi. Tako je Hrvatska demografski, intelektualno i domoljubno ostala osakaćena za više desetljeća, sve do današnjih vremena.

To je rezultiralo demografskim i političkim hendikepom u sadašnjosti. Među inim, zato su danas na političkoj sceni školovana djeca komunista, kojima nije stalo da se prošlost raščisti te da se pomoću duhovne obnove i s istinom krene u perspektivniju budućnost.

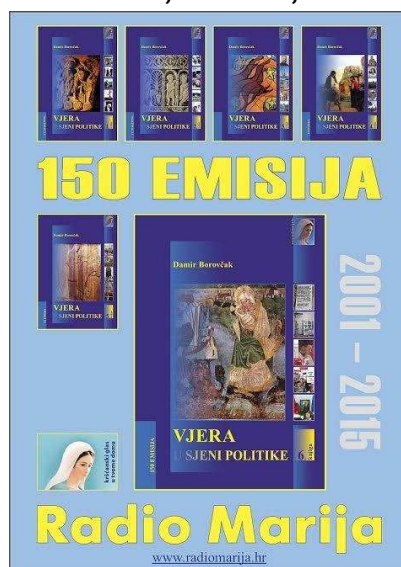
Početak ove godine pojavila se Vaša nova knjiga „Vjera u sjeni politike – 6 knjiga“. O kojim sve temama pišete u novoj knjizi?

Ulaskom u 14. godinu emitiranja emisije Vjera u sjeni politike tiskana je u vlastitoj nakladi Vjera u sjeni politike - 6. knjiga u nizu s novim apsurdnim primjerima iz današnje političke stvarnosti. Naslovi mjesečnih tema su znakoviti, a prvi je od njih kako živimo u 'U zemlji apsurda' gdje je na sceni 'Agresija manjine' nad istinom, a i dalje nas ugnjetava neuništivi 'Boljševizam' posredstvom svojih potomaka.

Smatram da je ključ knjige u tekstu 'Ubojice blaženog Bulešića'. Na primjeru hrvatskih katoličkih svećenika u Istri može se učiti što je u stvari bio fašizam, tko su bili istinski antifašisti i kakve su zločine činili partizanski boljševici odnosno crveni fašisti poslije Drugog svjetskog rata.

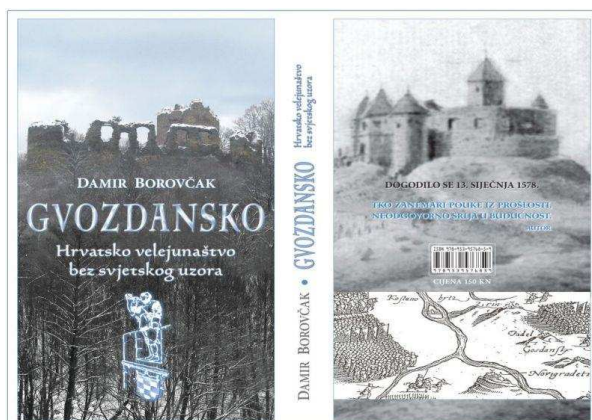
Pojam boljševik najbolje je objašnjiv u enciklopedijskom rječniku. Tu dolazimo do pojma da je to svaki onaj 'tipični predstavnik vladajućeg društvenog sloja' čiji je način razmišljanja 'krut, dogmatičan, nedemokratski, netolerantan', kako u prošlosti tako i u sadašnjosti. Poznato je kako odgoj od malih nogu oblikuje čovjeka. Djeca jugoboljševika, koji su izrasli, odgajani i školovani po ideološkim standardima komunizma i jugoslavenstva, pod nadzorom i utjecajem onih koji su se u prošloj državi ponašali zločinački, diktatorski, totalitarno, represivno, nedemokratski, netolerantno i lažno, jesu li ta djeca mogla nešto drugo naučiti od svojih roditelja?

A upravo su ta fakultetski obrazovana djeca ratnih boljševika danas na vlasti. Stoga ne treba čuditi sve ono što nam nameću, kroz protuprirodne, nepravedne i

nedemokratske zakone te kakvu protuhrvatsku i protukatoličku politiku vode. To potvrđuju i završni tekstovi u knjizi, poput događaja fizičkog napada u središtu Zagreba na katoličku aktivisticu dr. Ružicu Ćavar pod naslovom 'Šakom na katoličku Hrvatsku', odnosno ignoriranje zahtjeva hrvatskih branitelja ispred Ministarstva branitelja od strane bešćutnih likova na vlasti. Posebno je potresan događaj smrti ratne junakinje i 100 %-tne invalidkinje Domovinskog rata Nevenke Topalušić, na mjestu samog prosvjeda.

Prošlih godina objavili ste knjige o Gvozdanskom i Zrinu, mitskim mjestima hrvatske povijesti, a organizator ste i I. spomen pohoda u Gvozdansko. Možete li nam reći nešto više o tim knjigama i inicijativama.

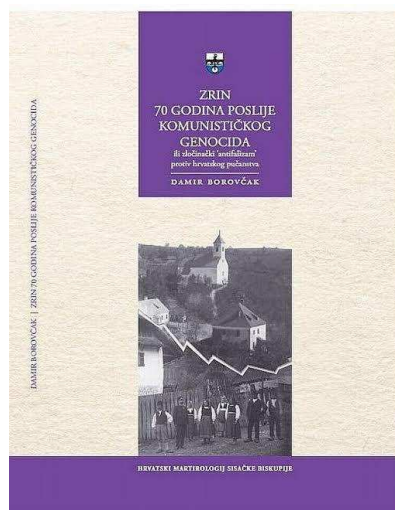

Knjiga o Gvozdanskom vraća nas u prošlost turskih osvajanja, u vrijeme velejunačke obrane ostataka velikog Hrvatskog Kraljevstva. Tako primjerice branitelji ni pod cijenu poštude života nisu željeli predati Gvozdansko. Izranjenim i iscrpljenim braniteljima ponestalo je vode, hrane, barutnog praha, ali kao da to sve nije bio problem. No, u okolnostima izuzetno hladne zime, nestalo im je ogrijeva, pa je napadač ujutro 13. siječnja 1578. ušao bez otpora u grad. Zatekao je smrznute branitelje na zidinama utvrde. Poštujući izuzetno junaštvo, Turčin je iskazao počast nepobijeđenim smrznutim braniteljima, naredivši pokop po katoličkom obredu.

Ova slavna epopeja je posve gurnuta u zaborav, kao uostalom i značajan Zrin, stolno mjesto slavni knezova Zrinskih, koji su u nekoliko naraštaja bili glavni nositelji tadašnje obrane ostataka Hrvatskog Kraljevstva. Kao turska pljačkaška logistika u Hrvatsku su prodrli i vlaška plemena s istoka. Vlasi su i poslije odlaska Turaka ostali na prostorima Hrvatske. Pod ideološkim utjecajem Srpske pravoslavne crkve oni se kasnije preobrazuju i postaju Srbi. Tragedija je u tome da su potomci tih Vlaha uvijek bili protivnici slobodne Hrvatske. Tako u vremenima NDH srbočetnička rulja ubija i pljačka po Banovini. Pri tom je poklano 55 hrvatskih civila za Božić 1941. u Gvozdanskom, kao i genocidni masakr i rastjerivanje više od 800 stanovnika Zrina te paljenje tog hrvatskog mjesta 9. rujna 1943. Po tursko-vlaško-komunističkom pravilu, do temelja su uništene i katoličke crkve. Jugokomunistička ideologija proglasila je te zločine herojskim djelima NOB-a.

Zbog tih komunističkih podvala i ispiranja mozga, slavna velejunačka epopeja Gvozdanskog, kao i Zrina, rodnog mjesta Nikole Šubića Zrinskog Sigetskog, ostaje do danas zaboravljena u školskom obrazovanju i općenito u hrvatskoj javnosti. Slavna

hrvatska povijest skriva se upravo zbog počinjenih zločina Srba nad Hrvatima u Drugom svjetskom ratu. O tome se premalo zna, štiti ili krivotvori, dok se primjerice veliča izmišljeni i lažni antifašizam u Srbu. Moja inicijativa ide za time da se otrgne iz zaborava slavna i junačka hrvatska prošlost u obrani i opstanku "predziđa kršćanstva".

Ponos na ta slavna vremena obrane Pounja treba poticati. Ponos na obranu Banovine u obrambenom Domovinskom ratu treba uzdignuti. Primjerice, vrijeme i mjesto potpisivanja kapitulacije srpskog agresora kod Gline treba također ponosno obilježavati. Hrvatski ponos sveukupno treba njegovati na primjerima iz uzorne braniteljske prošlosti.

Posljednjih godina svjedoci smo jačeg uključivanja kršćanskih intelektualaca u društveni život Hrvatske, što se posebno jasno manifestiralo kroz organizaciju referenduma o braku. Kako kao katolički intelektualac gledate na te procese?

Već rečeno o današnjim školovanim boljševicima na vlasti u Hrvatskoj potvrđuje se i na primjeru referenduma o braku, u svim pokušajima grubih opstrukcija i izigravanja jasno izražene i demokratske volje naroda. Pa ipak sinovi i kćeri djece partizansko-komunističke revolucije svim sredstvima i silama žele nametnuti svoju bezbožničku ideologiju hrvatskom katoličkom puku. Po tome su djeca komunista istovjetna svojim očevima i majkama s cinizmom o "lepim partizanskim kapama, ljubavi i mira".

Međutim, katolička ideja udruge "U ime obitelji" iznjedrila je demokratski pokret katoličkih intelektualaca, onih kojima u stvari ova zemlja većinski i pripada, a od koje se očekuje da u budućnosti bude protuteža svim drugim nametanjima. Posebice tu smatram

zahtjeve i inicijative za promjenama izbornih pravila i zakona, kao i kontrolu samih izbora, kroz dobro organizirani sustav nadgledanja. Ali i sve druge inicijative za bolje, pravednije i moralnije hrvatsko društvo. Veseli u tim procesima vidjeti mlade ljude katolike, jer su samo oni jamstvo za budućnost neke bolje i uljuđenije Hrvatske.

Pred nekoliko mjeseci papa Franjo posjetio je europske institucije i pritom održao govor u kojemu je istaknuo kako Europa mora ponovno otkriti svoj identitet temeljen na kršćanskim korijenima. Kako ocjenjujete važnost tog papina posjeta i poruka koje je pritom uputio?

Papa Franjo je u svom govoru pred Europskim parlamentom 25. studenoga prošle godine upozorio da Europa mora ponovno otkriti svoj identitet temeljen na kršćanskim korijenima. Papa se u tom govoru posebno zauzeo za ljudska prava, jačanje demokracije, zaštitu obitelji, zaštitu rada, okoliša i raseljenika. Također je podsjetio zastupnike u Europskome parlamentu na povezanost Europe i kršćanstva, koja nije bila bez sukoba i pogrešaka, ali je bila vođena željom za radom na općem dobru.

Dakle, što nam je više mogao poručiti? Međutim, kako se vlast u Hrvatskoj ponaša primjerice posljednjih godina? Očito je posve jasno da postupci djece komunista na vlasti i ova papina zauzimanja ne mogu ići zajedno. Iskazivanje nekog lažnog prihvaćanja, kao npr. odlasci ateističkih i agnostičkih hrvatskih političara papi u Rim, samo je zavaravanje naivnih. Potrebna nam je duboka duhovna i moralna preobrazba u politici i društvu da bi istinski mogli prihvatiti te papine poruke i primijeniti ih u hrvatskoj svakodnevnoj politici i praksi.

Jedan ste od agilnijih publicista koji se bavi viktimološkim temama vezanima uz komunističke zločine. Kako gledate na proces protiv Perkovića i Mustača u Njemačkoj? Može li on dovesti do pokretanja lustracije u Hrvatskoj?

Nisam siguran da će proces protiv Perkovića i Mustača sam po sebi izravno dovesti do pokretanja lustracije u Hrvatskoj. On svakako može biti poticaj da se o događajima u vremenima komunističke diktature otvorenije govori, odnosno jasan dokaz kako je Titova Jugoslavija ogrezla i počivala na zločinima, tijekom i još dugo poslije Drugog svjetskog rata, isključivo zbog obračuna sa hrvatskim težnjama za slobodom. Presudu u Njemačkoj očekujem prije svega kao početak procesa rasvjetljavanja još i nekih drugih zločina u komunističkoj tzv. "neprijateljskoj emigraciji", ali ne samo u iseljeništvu već i u Hrvatskoj u vremenu tzv. "bratstva i jedinstva".

Jednom se ipak mora pročititi Hrvatsku od polustoljetnih naplavina partizansko-komunističkih zločina, podvala i laži, kao i svih zabluda o tzv. Titovom "socijalizmu s humanim licem". Zatim tek novom političkom snagom, koja će iskreno biti spremna istini pogledati u oči i suočiti tu istinu cijeloj Hrvatskoj, kao i političkim snagama u svijetu, može uslijediti neki vid duhovno-moralne lustracije i obnove društva. Svakako bi političari orjunaških ideja trebali zauvijek nestati s hrvatske političke scene. Dakle svi oni koji su primjerice u vrijeme poslije Tuđmana zagovarali Hrvatsku u "regionu", jugosferi i sl., odnosno željeli bilokakvu rekonstrukciju bivše jugodržave u nekom novom izdanju. Prvi znak promjena u tom smjeru biti će ukidanje imena trga zločinca Tita u Zagrebu. Kad se to dogodi, znati ćemo da je proces lustracije, odnosno pročišćavanja političko-društvene savjesti u Hrvatskoj započeo.

Kako gledate na rezultate predsjedničkih izbora i pobjedu gospođe Kolinde Grabar Kitarović?

Pobjedu gospođe Kolinde Grabar Kitarović vidim kao novu nadu u hrvatskom narodu. Utoliko što je sada izgledno da je era 15-godišnjeg ponižavanja hrvatskog naroda s Pantovčaka ipak završila. No, tijesnu pobjedu ne smatram pravednom. Naime, razlika je trebala biti znatno veća, minimalno za oko 5% u korist novoizabrane predsjednice, da su uvjeti glasovanja za sve hrvatske državljane bili jednaki.

Naime Hrvati izvan domovine glasali su u nemogućim uvjetima, kako oni domicilni u BiH, Crnoj Gori, Srbiji, tako posebice oni na radu u stranim zemljama Europe ili prekomorskom iseljeništvu. Stoga mnogi nisu iskoristili svoje biračko pravo, ne zbog toga što nisu htjeli, već zato što su zbog udaljenosti i nesnosnih gužvi na biračkim mjestima bili onemogućeni. Zato bi jedan od zadataka nove predsjednice svakako trebala biti inicijativa da se čim prije ozakoni mogućnost dopisnog glasovanja hrvatskih građana za sve one Hrvate izvan Hrvatske. Degradacije i segregacije birača sa pravom glasa u ostvarivanju

svojih ustavnih prava i dužnosti, ma gdje god se oni nalazili, nije jednostavno više dopustivo u budućnosti.

Predsjednički izbori na neki su način uvertira u parlamentarne izbore koji će se održati krajem ove godine. Postoje li u oporbi potencijali za stvarni zaokret u hrvatskoj politici?

Očito je da oporbeni potencijali postoje. Oni bi trebali samo jačati, ali na svijesti hrvatskog naroda treba još puno raditi. Tu sigurno nova predsjednica ima velikih mogućnosti u razvijanju zajedništva, poštenja i savjesti cijelog hrvatskog društva. Ukoliko se uspije doći do zajedništva, barem onih koji teže za nacionalnom istinom i slobodom, to će biti prvi korak.

Oni kojima je više na srcu "region" od Hrvatske, moraju biti udaljeni iz hrvatske vlasti i utjecaja na državnu politiku. Istinom o prošlim vremenima i zločinima koji su počinjeni u 20. stoljeću nad hrvatskim narodom, zatim nultom tolerancijom prema korupciji i privrednom kriminalu, osloboditi ćemo se bremena prošlosti. Tada ima nade za međusobni oprost, pomirenje i u konačnici za svekoliki napredak Hrvatske.

Sigurno, taj put neće biti ni lagan ni kratkoročan. No, sada poslije ovih predsjedničkih izbora imamo posve sigurno novu nadu.

Davor Dijanović